

at de i saa rigt Maal som muligt kunne komme ubemidlede Folk til gode.

Det er den væsentligste Indvending, jeg har mod den Kompensation, som den højtærede Minister vil have. Jeg finder det uheldigt overfor den ubemidlede Befolkning at ville fordyre alle de Artikler, som bidrage til at forskønne og forædle Livet hos alle. Det ærede Medlem, som sidst talte (Lange), var Tilhænger af at nedsætte Finanstolden paa Forbrugsartikler. Men alt er jo Forbrugsartikler. Alt, hvad Industrien frembringer, er Forbrugsartikler. Hvorfor skal saa ikke Tolden nedsættes for dem? Er Klæder ikke ligesaa nødvendige som Mad? Er Møbler, Træ, Huse og alt sligt ikke nødvendigt? Hvorfor skulle vi saa særlig have Skat paa dem? For mig staar det saaledes, at hellere end at vedtage en saakaldt Luksuskat paa de Artikler, jeg har nævnt, og som i sit Væsen har til Hensigt at ramme de velhavende, som bruge mest af disse Sager, maatte vi gaa til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Hvorfor skulle vi gøre Livet surere for os ved i Dag at lægge Skat paa Vin og paa Frugt, i Morgen paa alle de andre Ting, som jeg nævnte? Man skal dog have forøget Betjening, et forøget Antal Embedsmænd til at opkræve alle disse Skatter. Hvorfor ikke holde os til den ene Skatteform, vi have, i Stedet for alt, hvad vi kalde Luksuskat? Lad os faa en forøget Formue- og Indkomstskat! Det er den nemmeste Maade for de velhavende, som man vil ramme, at blive af med Skatten paa, i Stedet for at skaffe ny Embedsmænd til at inddrive ny Skatter snart paa det ene, snart paa det andet. Det er at gøre Livet tungere end nødvendigt. Jeg hader alt Politi, ligesaavel Toldpoliti som Gendarmepoliti. Lad os gøre Livet saa let og saa naturligt som muligt, ikke at tale om at man naturligvis derved fremmer Handel og Omsætning.

Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, talte om Skatten paa Tobak. Ministeren har antydnet Muligheden af en Værdiskat. Jeg synes nu, at det var det heldigste for Tobak som for alle andre Ting, naar vi skulle have Told derpaa, at faa den efter Værdi. Det kan naturligvis have sine Vanskeligheder, men de maa dog vistnok kunne overvindes. Men der er jo en anden Vej at gaa. Hvorfor skal man lægge Hindringer i Vejen for hele Landets Omsætning ved alle disse Toldskatter? Ville vi endelig ved Hjælp af en af disse Industrier have en stor Indtægt for Staten,

saa monopoliser Industrien! Monopoliser Tobaksfabrikationen! I andre Lande giver det en betydelig Indtægt, og saa har Staten det i sin Haand ogsaa at kunne regulere Handelen. Hvor man har Tobaksmonopol, udsælges Tobakken i hver Kommune af bestemte Mænd, som faa det Hverv af Regeringen at sælge dens Tobak til bestemte Priser for de forskellige Sorter hele Landet over. I de Lande, hvor de have et Tobaksmonopol, faar Befolkningen i det mindste Tobak, og det er ikke Tilfældet i alle Lande; der er Lande, hvor der baade er Kaal- og Kirsebærblade i Cigarer og Røgtobak. Og hvis man indførte Brændevinsmonopol, bragte man denne Fabrikation ind i en naturlig Gænge. I tidligere Tid brændte enhver Mand paa Landet sit Brændevin; det afskaffede Regeringen, fordi den vilde have Skat af Brændevinen. Følgen var, at denne Fabrikation blev henlagt til Byerne. Nu brænder man Brændevin i Byerne. Kornet og Kartoflerne, som den skal brændes af, føres ind til Byerne og brændes der, og Affaldet, som var til Nytte for Agerbruget, bliver ogsaa brugt inde i Byerne, idet man ved Hjælp af det der sætter Fedestalde i Gang i Stedet for at lade dem blive paa Landet. Gødningen kører man ud paa Landet. Det er en unaturlig Form for hele denne Industri. Det naturligste var, at den laa paa Landet. Saaledes er det i andre Lande, der ligge Brænderierne paa Landet. Naar man monopoliserede Fabrikationen, kunde man atter bringe Brændevinen ud paa de Steder — navnlig i Jylland —, hvor det vilde være til stor Nytte for Kartoffelavl, saa at denne kunde komme op paa lignende Maade, som det er sket med Sukkerroedyrkingen i de frugtbare Egne af Landet. Lad Rektifikationsapparaterne ligge i Byerne, og lad Regeringen sælge Produktet ved bestemte Forhandlere, saa at der kun hos disse kan sælges Brændevin ud af Huset, medens den til Nydelse paa Stedet kun kan sælges hos Beværterne. Derved fik saa Afholdsmændene en Regulering af hele denne Handel og hele dette Forbrug, som selvfølgelig maatte tiltale dem, og som vilde bringe Statskassen betydelige Indtægter, saa længe vore Brænderier i det hele taget fremstille Brændevin. Saa vilde det komme dertil, at vi paa Landet kunde bruge Landets egne Produkter til denne Produktion. Efter at man har lagt den ind i Byerne, er det ikke en Gang Landets Produkter, som bruges til Produktionen, det er væsentligt Majs og Kornsorter, som indføres fra Udlandet.